

Likumprojekta “Grozījums Latvijas Republikas Satversmē” anotācija

I. Tiesību akta projekta izstrādes nepieciešamība

1. Pamatojums.

- Latvijas Republikas Satversmes (turpmāk – Satversme) 2. pants.
- Satversmes 64. pants.
- Satversmes 73. pants.
- Satversmes 78. pants.
- Likuma “Par tautas nobalsošanu, likumu ierosināšanu un Eiropas pilsoņu iniciatīvu” 22. pants un 23. panta pirmā, otrā un trešā daļa.

Satversmes 2. pants: *“Latvijas valsts suverēnā vara pieder Latvijas tautai”.*

Satversmes 64. pants: *“Likumdošanas tiesības pieder Saeimai, kā arī tautai šinī Satversmē paredzētā kārtībā un apmēros”.*

Satversmes 73. pants: *“Tautas nobalsošanai nevar nodot budžetu un likumus par aizņēmumiem, nodokļiem, muitām, dzelzceļa tarifiem, kara klausību, kara pasludināšanu un uzsākšanu, miera noslēgšanu, izņēmuma stāvokļa izsludināšanu un tā izbeigšanu, mobilizāciju un demobilizāciju, kā arī līgumus ar ārvalstīm”.*

Satversmes 78. pants: *“Ne mazāk kā vienai desmitai daļai vēlētāju ir tiesība iesniegt Valsts Prezidentam pilnīgi izstrādātu Satversmes grozījumu projektu vai likuma projektu, kuru Prezidents nodod Saeimai. Ja Saeima to nepieņem bez pārgrozījumiem pēc satura, tad tas ir nododams tautas nobalsošanai”.*

No tā izriet, ka Satversmes 78. pantā ir noteiktas tautas tiesības rosināt Satversmes grozījumus, savācot ne mazāk kā 1/10 daļu vēlētāju parakstu.

2. Pašreizējā situācija un problēmas, kuru risināšanai tiesību akta projekts izstrādāts, tiesiskā regulējuma mērķis un būtība.

2.1. Pašreizējā situācija.

2.1.1. Satversmes 110. panta apskats.

1. Satversmes 110. panta spēkā esošā redakcija ir šāda: “110. *Valsts aizsargā un atbalsta laulību – savienību starp vīrieti un sievieti, ģimeni, vecāku un bērna tiesības. Valsts īpaši palīdz bērniem invalīdiem, bērniem, kas palikuši bez vecāku gādības vai cietuši no varmācības*” (15.12.2005. likuma redakcijā, kas stājas spēkā 17.01.2006.). 2005. gadā, grozot minēto Satversmes pantu, Saeima likumprojekta anotācijā norādīja: “Pašlaik normatīvajos aktos netiek definēts, kas ir laulība. Ņemot vērā tradicionālo uzskatu par **laulību un ģimeni**, kas Latvijā izveidojies kultūrvēsturiskās attīstības gaitā, kā arī pastāvīgos apdraudējumus **šai tradicionālajai vērtībai**, ir nepieciešams Latvijas likumdošanā iekļaut laulības definīciju. Likumprojekts paredz iekļaut 110. pantā laulības definīciju, nosakot, ka valsts aizsargā un atbalsta laulību – savienību starp vīrieti un sievieti. Šāds grozījums konstitucionālā līmenī nostiprinās šobrīd Latvijā noteikto kārtību, ka laulība starp viena dzimuma personām ir aizliegta (Civillikuma 35.p.)” (sk. anotāciju šeit: https://www.saeima.lv/L_Saeima8/lasa-dd=LP1400_0.htm). Tātad Saeima kā likumdevējs jau 2005. gadā konstatēja, ka Latvijas likumos nekur nav tiešā veidā definēta laulība, tādēļ nolēma Satversmes 110. pantā iekļaut tās definīciju: “laulība – savienība starp vīrieti un sievieti”. Vienlaikus likumdevējs anotācijā ir skaidri norādījis uz laulības **un ģimenes** jēdzieniem, kādi tie Latvijā tradicionāli ir izveidojušies kultūrvēsturiskās attīstības gaitā, un arī secinājis, ka laulība un ģimene ir tradicionāla vērtība, kas jau likumprojekta izstrādes laikā tikusi pastāvīgi apdraudēta, galvenokārt – viena dzimuma personu savienību kontekstā. Šī anotācija ir izmantojama Satversmes 110. panta vēsturiskajā interpretācijā, kas ietver arī jēdziena “ģimene” vēsturisko izpratni Satversmes 110. pantā. Likumdevējs uzskatīja, ka laulības jēdziens Latvijas likumos nav definēts, tādēļ tā definīcija jāiekļauj Satversmes 110. pantā. Savukārt ģimenes jēdziens Latvijas likumos ir pietiekami skaidri definēts (sk. Civillikuma 214.p. un tiesisko regulējumu par radniecību), tādēļ juristiem tas nesagādā īpašas interpretācijas grūtības. No anotācijas arī redzams, ka likumdevējs jēdzienus “laulība” un “ģimene” nenošķir vienu no otra (lai gan pantā tos vienu no otra atdala komats), bet skata tos kopējā Latvijas tradicionālo vērtību gaismā.

2. Arī 1991. gada 10. decembra Latvijas Republikas konstitucionālā likuma “Cilvēka un pilsoņa tiesības un pienākumi” (zaudējis spēku 06.11.1998.) 36. panta pirmā un otrā daļa noteica līdztīgu izpratni, proti: “Ģimeni, laulību, kā arī mātes un bērna tiesības aizsargā valsts. Laulības pamatā ir sievietes un vīrieša brīvprātīga vienošanās, kā arī viņu tiesiskā vienlīdzība. [...]” (Latvijas Republikas Augstākās Padomes un Valdības Ziņotājs, 1992. 30. janvāris, nr. 4/5).

3. Satversmes 110. panta pašreizējā redakcijā ir arī noteikts, ka “*valsts aizsargā un atbalsta vecāku un bērna tiesības*”. Diemžēl vecāku un bērna tiesību kodols šajā tiesību normā vispār netiek atsegts, tādēļ daudziem Latvijas iedzīvotājiem, izlasot šo tiesību normu, pat aptuveni netop skaidrs, ko tad šajā jautājumā Latvijas valsts īsti “aizsargā un atbalsta”.

4. Satversmes 110. panta otrais teikums nosaka: “*Valsts īpaši palīdz bērniem invalīdiem, bērniem, kas palikuši bez vecāku gādības vai cietuši no varmācības*”. Šajā tiesību normā ir noteiktas to personu kategorijas, kurām Latvijas valsts “īpaši palīdz”. Tie ir: “bērni invalīdi”, “bērni, kas palikuši bez vecāku gādības” un “bērni, kas cietuši no varmācības”.

2.1.2. Jēdziena “ģimene” juridiskā izpratne Latvijas tiesībās:

1. Dažādos normatīvajos tiesību aktos lietotie ar vienādiem terminiem apzīmētie jēdzieni (piemēram, “ģimene”) juridiskajā izpratnē var atšķirties (atkarībā no konkrētā normatīvā akta un

tā mērķa). Šādus terminus dēvē par **polisēmiskiem juridiskajiem terminiem**, tas ir, tādiem, kur vienam terminam var būt vienlaicīgi divas un vairākas juridiskās nozīmes. Normatīvajos tiesību aktos lietotais termins “ģimene” ir polisēmisks, un tā juridiskais jēdzieniskais saturs dažādos tiesību aktos var būt atšķirīgs. Pati par sevi šī situācija no juridiskā viedokļa ir normāla. Vienlaikus jāatzīmē, ka nedrīkst jaukt viena un tā paša termina juridisko nozīmi ar ikdienas sarunvalodas izpratni. Piemēram, ja vairāki cilvēki paši sevi dēvē par “ģimeni”, tas vien nenozīmē, ka arī juridiski viņi kvalificēsies kā “ģimene”.

2. Jēdzieni “laulība” un “ģimene” primāri ir **civiltiesību** (tātad – **privāttiesību**, nevis sociālo tiesību, nodokļu tiesību, krimināltiesību vai citu publisko tiesību) jēdzieni. Tādēļ gan jēdziena “laulība”, gan jēdziena “ģimene” vispārējais juridiskais saturs jāmeklē Latvijas Republikas Civillikuma (turpmāk – CL) jeb **privāttiesību normās** (pārējie publisko tiesību jomas likumi ir uzskatāmi par speciālajiem likumiem attiecībā uz jēdzienu “ģimene” un tulkojami tikai attiecīgā likuma specifiskajām vajadzībām).

3. CL izdala jēdzienu “ģimene” šaurākajā nozīmē un plašākajā nozīmē.

Jēdziens “ģimene” tā **šaurākajā nozīmē** ir definēts CL 214. pantā: “Pie ģimenes šaurākā nozīmē pieder laulātie un viņu bērni, kamēr tie vēl atrodas nedalītā saimniecībā”. Kā redzams, ģimene šaurākajā nozīmē ir saistīta tieši ar laulību - savienību starp vīrieti un sievieti.

Jēdziens “ģimene” **plašākajā nozīmē** nav tieši definēts CL, bet no CL normu iekšējās sistēmas var skaidri izsecināt, ka “ģimene” plašākajā nozīmē ir radnieki (dažādās pakāpēs un līnijās). Par radniecību sauc divu vai vairāku personu starpā ar dzimšanu radušos attiecību. Radniecības tuvumu nosaka pēc līnijām un pakāpēm (CL 206. p.). Par to, kurš ietilpst šajās līnijās un pakāpēs, sk. CL 207. un 208.p. Šī radniecība kā ģimenes plašākā forma tiek izmantota arī likumiskās mantošanas tiesībās (sk. CL 398. p.), tas ir, no vienas puses, pēc likuma manto pārdzīvojušais laulātais un bērni, no otras puses, mantinieku lokā ietilpst radnieki, kuri ir sadalīti četrās šķirās (sk. CL 402., 403. un 404. p.).

4. Tā kā Satversmes 110. pants piešķir konstitucionālās aizsardzības rangu “laulībai” (savienībai starp vīrieti un sievieti) un “ģimenei”, tad šie abi jēdzieni ir jātulko tieši ģimenes tiesību gaismā. Attiecīgi **jēdziens “ģimene”** ir saprotams šādi:

- 1) **laulātie (vīrietis un sieviete) un viņu bērni** (kamēr tie vēl atrodas nedalītā saimniecībā);
- 2) **radnieki** (tēvs, māte, vectēvs, vecmāte utt.; dēli, meitas, bērnu bērni, viņu bērni utt.; brāļi un māsas, viņu leļupējie; tēva un mātes brāļi un māsas un viņu leļupējie; vectēva un vecāsmātes brāļi un māsas, un viņu leļupējie utt.).

5. Tālāk Satversmes 110. pantā tiek īpaši uzsvērta *vecāku un bērna tiesību aizsardzība* (vecāku un bērnu attiecības arī izriet no radniecības starp bērna vecāku un pašu bērnu; sk. CL 207. p.). Kā redzams, “bērns” var juridiski ietilpt gan jēdziena “ģimene” šaurākajā nozīmē (kamēr vēl atrodas nedalītā saimniecībā ar vecākiem; CL 214. p.), gan jēdziena “ģimene” plašākajā nozīmē (ja vairs neatrodas nedalītā saimniecībā ar vecākiem; CL 207. p.). Tādēļ Satversmes 110. pantā ir bijis svarīgi līdzās jēdzienam “laulība” iekļaut arī jēdzienu “ģimene”.

2.1.3. Jēdziena “ģimene” interpretācijas savienojamība ar starptautiskajām tiesībām (sistēmiskā interpretācija).

1. 1948. gada 10. decembra ANO Vispārējās Cilvēktiesību deklarācijas (kas nav starptautisks līgums) 16. panta pirmā un trešā daļa nosaka: “1. *Vīriešiem u sievietēm, kas sasnieguši pilngadību, ir tiesības bez jebkādiem ar rasi, tautību vai reliģisko pārliecību saistītiem ierobežojumiem **stāties laulībā un dibināt ģimeni**. Viņiem ir vienlīdzīgas tiesības, stājoties laulībā, laulības laikā un šķirot laulību. [..]* 3. *Ģimene ir **dabiska** sabiedrības pamatsūniņa, un tai ir tiesības uz sabiedrības un valsts aizsardzību*”. Arī 1966.gada 16.decembra ANO Starptautiskā pakta par pilsoniskajām un politiskajām tiesībām (kas ir starptautisks līgums) 23. panta 1. un 2. punkts paredz tādu pašu izpratni: “1. **Ģimene ir dabiska** sabiedrības pamatsūniņa, un tai ir tiesības sabiedrības un valsts aizsardzību. 2. Vīriešiem un sievietēm, kas sasnieguši laulības vecumu, ir tiesības **stāties laulībā un tiesības nodibināt ģimeni**. [..]”.

2. Tātad Vispārējā Cilvēktiesību deklarācijā un Starptautiskajā paktā par pilsoniskajām un politiskajām tiesībām ir skaidri lietota šāda juridiskās izteiksmes forma: ”stāties laulībā *un* (nevis “*vai*”) dibināt ģimeni”.

3. Tas pats izriet no 1966.gada 16.decembra ANO Starptautiskā pakta par ekonomiskajām, sociālajām un kultūras tiesībām (starptautisks līgums – ekonomiskajā un sociālajā jomā) 10. panta 1. punkta: “*Šā pakta dalībvalstis atzīst, ka: 1.Jānodrošina iespējami plašāka aizsardzība un palīdzība **ģimenei**, kas ir **dabiska** sabiedrības pamatsūniņa, ir sevišķi tās dibināšanas posmā un kamēr tās pienākums ir gādāt par nepatstāvīgajiem bērniem un viņu audzināšanu. Laulība jāslēdz brīvi piekritušu personu starpā. [..]*”.

4. No minētajām starptautisko tiesību normām izriet, ka jēdziens “ģimene” ir saprotams kā **dabiska** sabiedrības pamatsūniņa. “Dabiska” no tiesību filozofijas viedokļa nozīmē to, ka minēto starptautisko tiesību normu pirmavots ir objektīvi pastāvošā lietu kārtība jeb daba (nevis likumdevēja griba vai kādu šauru sabiedrības grupu intereses). Šī iemesla dēļ minētajos starptautiskajos dokumentos tiek lietots jēdziens “**dabiska**” **ģimene**.

5. No ANO Starptautiskā pakta par ekonomiskajām, sociālajām un kultūras tiesībām 10. panta 1. punkta arī izriet, ka ģimenes pamatpienākums tās dibināšanas brīdī un sākotnējā posmā ir gādāt par nepatstāvīgajiem bērniem un viņu audzināšanu. Ģimenes pamats nav kopdzīve ekonomisku, sociālu vai seksuālu attiecību dēļ vai arī “objektīvās realitātes respektēšana”. Ģimenes pamats ir objektīvi pastāvošās lietu **dabiskās** kārtības respektēšana.

6. 1950. gada 4. novembra Eiropas Cilvēktiesību un pamatbrīvību aizsardzības konvencijas 12. pants arī paredz sekojošo: “Laulības vecumu sasniegušiem vīriešiem un sievietēm ir tiesības stāties laulībā **un dibināt ģimeni** saskaņā ar valsts iekšējām likumu normām, kas nosaka šo tiesību izmantošanas kārtību. Vienlaicīgi jāatzīmē, ka minētajā 12. pantā tiek lietots jēdziens “ģimene”, savukārt Konvencijas 8. pantā tiek lietots jēdziens “privātā un **ģimenes dzīve**”, kas liek secināt, ka Konvencijā jēdzieni “ģimene” un “ģimenes dzīve” nav sinonīmi.

7. Ja likumdevējs nolemtu respektēt *objektīvo jeb sociālo realitāti*, tad tam juridiski būtu jānostiprina un konstitucionāli jāaizsargā arī tādas kopdzīves formas, kas balstītas:

- poligāmijā (daudzsievitībā) vai poliandrijā (daudzvīrībā) (sk. CL 38. p.);

- incesta kopdzīves formās (sk. CL 35.p. 1.d.);
- kopdzīves formās ar mazgadīgu personu (sk. CL 32. p.);
- viendzimuma kopdzīves formās (sk. CL 35.p. 2.d.), u.c.

Taču tās visas ir kopdzīves formas, kuras nepārprotami aizliedz CL 32., 35., 37. un 38. pants un kuras ir šķērslis laulības noslēgšanai, tātad – arī ģimenes kā dabiskas sabiedrības pamatsūniņas dibināšanai un funkcionēšanai. Likumdevēja pienākums nav apmierināt visas reālajā dzīvē (“sociālajā realitātē”) pastāvošās personu subjektīvās iegribas attiecībā uz dažādām kopdzīves formām, tās atzīstot par “ģimenēm” un piešķirot tām konstitucionālās aizsardzības rangu.

8. Satversmes 110. pantā ietvertais valsts pozitīvais pienākums: “*valsts aizsargā un atbalsta laulību [..], ģimeni, [..]*” pilnībā saskan ar minētajām starptautisko tiesību normām un ietver arī valsts pienākumu atturēties no tādu kopdzīves formu pielīdzināšanas laulībai un/vai ģimenei, kas apdraudētu ģimenes kā *dabiskas*, laulībā un asinsradniecībā (*mutatis mutandis* arī adopcijā) balstītas sabiedrības pamatsūniņas eksistenci un aizsardzību.

9. Jāatzīmē, ka ANO Vispārējā Cilvēktiesību deklarācija kopā ar abiem minētajiem ANO starptautiskajiem paktiem veido tā saukto “Starptautisko cilvēktiesību hartu”.

2.2. Problēmas, kuru risināšanai tiesību akta projekts izstrādāts.

2.2.1. Jēdziena “ģimene” nelegitīma pārdefinēšana Satversmes tiesas spriedumos.

1. 2020. gada 12. novembrī Satversmes tiesa (turpmāk – ST) pasludināja **spriedumu lietā Nr. 2019-33-01** “Par Darba likuma 155. panta pirmās daļas atbilstību Latvijas Republikas Satversmes 110.panta pirmajam teikumam”. Šā sprieduma rezolutīvās daļas 1. punktā ST nosprieda: “Atzīt Darba likuma 155. panta pirmo daļu, ciktāl tā neparedz aizsardzību un atbalstu bērna mātes partneri sakarā ar bērna piedzimšanu, par neatbilstošu Latvijas Republikas Satversmes 110. panta pirmajam teikumam un spēkā neesošu no 2022. gada 1. jūnija”.

1.1. Minētajā spriedumā ST ne tikai nosprieda, ka bērna mātes viendzimuma partneri pienākas tāds pats atbalsts, kāds sakarā ar bērna piedzimšanu pienākas bērnu tēviem, bet arī interpretēja Satversmes 110. pantā esošo jēdzienu “ģimene”, *ielasot* tajā “viendzimuma partneru ģimenes” un tādējādi norādot likumdevējam uz to, ka tam ir pienākums noteikt viendzimuma partneru ģimenes attiecību tiesisko regulējumu un sociālās un ekonomiskās aizsardzības atbalsta pasākumus. ST spriedumā arī norādīja, ka “viendzimuma partneru ģimenes attiecību tiesiskais regulējums var būtiski ietekmēt visu tiesību sistēmu”. Šeit gan jāatgādina, ka ST iesniegtais pieteikums bija par pavisam konkrētas tiesību normas – Darba likuma 155. panta pirmās daļas – atbilstību vai neatbilstību Satversmes 110. pantam. No šāda pieteikuma nekādi nevarēja izrietēt aicinājums (uzdevums) ST veikt visas tiesību sistēmas maiņu.

1.2. Šī sprieduma motīvu daļā ST secināja, ka Satversmes 110. pantā ir definēts tikai laulības jēdziens, taču ģimenes jēdziens neesot konkretizēts un neizvirzot dzimumu par kritēriju tādu personu noteikšanai, kuras atzīstamas par ģimeni. Ģimenes jēdziens Satversmes 110. pantā tiešām nav speciāli definēts vai konkretizēts, jo jebkuram juristam ir skaidrs, ka ģimenes jēdziena vispārējā definīcija atrodama CL Ģimenes tiesību daļas normās. Tāpat Satversmē nav definēti un

konkretizēti arī tādi jēdzieni kā “cilvēks”, “pamattiesības”, “bērns”, “vecāki”, “biedrības”, “politiskās partijas”, “sapulces”, “gājieni”, “valsts un pašvaldību iestādes”, “tiesas” utt. (šo sarakstu var turpināt ilgi) – visi šie Satversmes VIII nodaļā lietotie, bet tur nedefinētie, jēdzieni ir skaidroti citos Latvijas normatīvajos tiesību aktos (galvenokārt – likumos). Satversmes 89. pantā ir norādīts, ka “valsts atzīst un aizsargā cilvēka pamattiesības saskaņā ar šo **Satversmi, likumiem un Latvijai saistošiem starptautiskajiem līgumiem**”. Diemžēl ST šajā spriedumā ne tikai nav analizējusi CL 214. pantu un CL Ģimenes tiesību daļas Trešo nodaļu “Radniecība un svainība”, bet tos pat nav pieminējusi. ST tiesnesis A. Laviņš savās atsevišķajās domās (sk.: Satversmes tiesas tiesneša Alda Laviņa atsevišķās domas lietā Nr. 2019-33-01 “Par Darba likuma 155. panta pirmās daļas atbilstību Latvijas Republikas Satversmes 110. panta pirmajam teikumam” 4. punktu. Latvijas Vēstnesis, 2021. gada 12. janvāris, nr. 2021/7.8. Pieejams šeit: www.vestnesis.lv) ir skaidri norādījis, ka šīs lietas izskatīšanā svarīgi bija ņemt vērā CL 214. pantu, kā arī tos CL pantus (32. – 38.p.), kuros likumdevējs ir nepārprotami noteicis gadījumus, kad laulības noslēgšana ir aizliegta. Tas savukārt atklāj Latvijas tiesību sistēmā pastāvošo tiesisko ideju par to, kādas personu kopdzīves jeb savienības formas vispār ir pieļaujamas gan no tiesību, gan morāles normu un ētikas vērtību skatupunkta – arī tad, ja personas izvēlējušās veidot faktiskisku kopdzīvi bez laulības noslēgšanas.

1.3. Tāpat ST nav ieskatījusies Latvijai saistošajos starptautiskajos līgumos (sk. iepriekš), kuros ir atrodamas skaidras norādes uz jēdziena “ģimene” izpratni starptautiskajās tiesībās. Vispārējās Cilvēktiesību deklarācijas 16.pants nav pieminēts (ir tikai citēts tās 1. pants). Savukārt ANO Starptautiskais pakts par pilsoniskajām un politiskajām tiesībām nav vispār ne minēts, ne analizēts.

1.4. ST ir citējusi vairākus Eiropas Cilvēktiesību tiesas (turpmāk – ECT) spriedumus lietās, kas skar Eiropas Cilvēktiesību un pamatbrīvību aizsardzības konvencijas (turpmāk – ECTK) 8. panta interpretāciju un piemērošanu. Taču ST vispār nav paskaidrojusi, kādēļ Satversmes 110. pantā lietotā jēdziena “ģimene” interpretācijā tā izmanto ECT judikatūru, kas attiecas uz pavisam citu jomu – Konvencijas 8. pantā noteiktajām tiesībām uz privātās un ģimenes dzīves neaizskaramību (kuras atbilst Satversmes 96. panta, nevis 110. panta struktūrai un saturam). ECT judikatūra par Konvencijas 8. pantu attiecas uz “privāto un ģimenes dzīvi”, nevis jēdzienu “ģimene”, kas lietots Konvencijas 12. pantā. Citējot ECT judikatūru par Konvencijas 8. pantu, ST pieļāvusi vēl vienu juridisku kļūdu, proti, tā ir atsaukusies uz ECT spriedumiem un konkrētiem spriedumu paragrāfiem, kuros ECT skaidri runā par jēdzieniem “ģimenes dzīve” (angl. – “*family life*”) un “ģimenes saites” (angl. – “*family ties*”). Tajā pašā laikā ST norāda, ka šie ECT spriedumi nosakot likumdevēja pienākumu nodrošināt viendzimuma partneru *ģimenes* juridisku atzīšanu. Līdz ar to jākonstatē, ka ST ir nepareizi izmantojusi ECT spriedumus, piedēvējot tiem kā “autoritatīvam avotam” to, kas tur nemaz nav un nekad nav arī bijis pateikts. Jēdzieni “ģimene” (Konvencijas 12. p.) un “ģimenes dzīve” (Konvencijas 8. p.) nav sinonīmi. Otrs jēdziens ir daudz plašāks par pirmo. Tātad – patiesībā ECT savā judikatūrā Konvencijas 12. pantā sastopamo jēdzienu “ģimene” nemaz nav definējusi.

1.5. ECT spriedumi un to paragrāfi, uz kuriem atsaukusies ST 2020. gada 12. novembra spriedumā (sk. sprieduma secinājumu daļas 12.2. punktu, 26. lpp.):

1) **2015. gada 21. jūlija spriedums lietā Nr. 18766/11, 36030/11 *Oliari un citi pret Itāliju*, §§ 163 – 187:**

* “ģimenes dzīve” (“*family life*”) – §§ 163 – 183;

2) 2010. gada 24. jūnija spriedums lietā nr. 30141/04 *Schalk un Kopf pret Austriju*, §§ 87 – 95:

* ”ģimenes dzīve” (“*family life*”) – §§ 87, 88, 89, 90, 92, 94, 95;

* ”*de facto* ģimenes saites” (“*de facto family ties*”); “ģimenes vienība” (“*family unit*”) – § 91;

3) ECT Lielās palātas 2013. gada 7. novembra spriedums lietā Nr. 29381/09, 32684/09 *Vallianatos un citi pret Grieķiju*, §§ 70 – 74:

* “ģimenes dzīve” (“*family life*”) – §§ 70-74.

1.6. Nevienā no iepriekš minētajiem ECT spriedumu paragrāfiem nav analizēts jēdziens “ģimene”, un ECT nekur tajos nav secinājusi, ka “Konvencijas 8. pants var prasīt, lai likumdevējs nodrošina viendzimuma partneru **ģimenes juridisku atzīšanu** tikai tādā situācijā, kad šādu attiecību faktiskā atzīšana jau ir notikusi valsts sociālajā un tiesiskajā realitātē. [...] Konvencijas 8. pants ir interpretējams tādējādi, ka tas aptver un aizsargā arī viendzimuma partneru **ģimenes** [...]” (sk. ST sprieduma secinājumu daļas 12.2. punktu, 26. lpp.).

1.7. Šajā lietā ST tās saņemto pieteikumu par Darba likuma 155. panta pirmās daļas atbilstību Latvijas Republikas Satversmei vajadzēja skatīt nevis Satversmes 110. panta pirmajā teikumā esošā jēdziena “ģimene” kontekstā, bet gan šajā pantā esošo jēdzienu “vecāku un bērna tiesības” un/vai Satversmes 96. panta (tiesības uz privāto un ģimenes dzīvi) gaismā.

2. 2021. gada 8. aprīlī ST pasludināja **spriedumu lietā Nr. 2020-34-03** “Par Ministru kabineta 2009. gada 27. oktobra noteikumu Nr. 1250 “Noteikumi par valsts nodevu par īpašuma tiesību un ķīlas tiesību nostiprināšanu zemesgrāmatā” 13. punkta atbilstību Latvijas Republikas Satversmes 91., 105. un 110. pantam” (lieta ierosināta pēc Latvijas Republikas tiesībsarga pieteikuma). Šī sprieduma rezolutīvajā daļā ST nosprieda: “Atzīt Ministru kabineta 2009. gada 27. oktobra noteikumu Nr. 1250 “Noteikumi par valsts nodevu par īpašuma tiesību un ķīlas tiesību nostiprināšanu zemesgrāmatā” 13. punktu, ciktāl tas attiecas uz mantojuma atstājēja pārdzīvojušo tā paša dzimuma partneri, kuram ar mantojuma atstājēju bija izveidota ģimene, par neatbilstošu Latvijas Republikas Satversmes 110. panta pirmajam teikumam un spēkā neesošu no 2022. gada 1. jūnija”.

2.1. ST šādi nosprieda, balstoties uz iepriekš minēto, proti, uz tās 2020. gada 12. novembra spriedumā lietā Nr. 2019-33-01 secināto. Līdz ar to var uzskatīt, ka ST 2021. gada 8. aprīļa spriedums lietā Nr. 2020-34-03 ir turpinājums ST 2020. gada 12. novembra spriedumā lietā Nr. 2019-33-01 norādītajiem tā motīviem.

2.2. Taču atkal jānorāda, ka tiesībsarga iesniegtais pieteikums ST bija pavisam konkrēts un aprobežojās tikai ar Ministru kabineta noteikumos Nr. 1250 noteikto valsts nodevas apmēru salīdzinājumu pārdzīvojušajam laulātajam un kādu nelaulātu personu pārdzīvojušajam tāda paša dzimuma partnerim.

2.3. ST tiesnesis A. Laviņš atsevišķajās domās norādīja, ka ST “faktiski formulēja atšķirīgu lietas pamatjautājumu, proti, tā uzskatīja, ka lietas pamatā ir jautājums par to, vai valsts ir izpildījusi no Satversmes 110. panta pirmā teikuma izrietošo pozitīvo pienākumu aizsargāt un atbalstīt

viendzimuma partneru ģimeni. Tomēr šādā lietas pamatjautājuma formulējumā jau pašā par sevi ir ietverts tāds lietas risinājums, ka apstrīdētā norma neatbilst Satversmes 110. panta pirmajam teikumam. Tas ir vispārzināms fakts, ka Latvijā patlaban nav tiesiskā regulējuma, kas juridiski nostiprinātu viendzimuma partneru ģimenes attiecības. Satversmes tiesas pieeja, šādi formulējot no tiesībsarga pieteikuma izrietošo lietas pamatjautājumu, ir satraucoša, jo pēc būtības nozīmē, ka patlaban ikviens Latvijas tiesību sistēmā ietilpstošs normatīvais regulējums, kas noteiktu atbalstu paredz laulātajiem, bet neparedz viendzimuma partneriem, kuriem ir kopīga mājsaimniecība un faktiski izveidota ģimene, neatbilst Satversmes 110. panta pirmajam teikumam” (sk.: Satversmes tiesas tiesneša Alda Laviņa atsevišķās domas lietā Nr. 2020-34-03 “Par Ministru kabineta 2009. gada 27. oktobra noteikumu Nr. 1250 “Noteikumi par valsts nodevu par īpašuma tiesību un ķīlas tiesību nostiprināšanu zemesgrāmatā” 13. punkta atbilstību Latvijas Republikas Satversmes 91., 105. un 110. pantam” 2. punktu. Latvijas Vēstnesis, 2021. gada 7. jūnijs, nr. 2021/108.7. Pieejams šeit: www.vestnesis.lv).

2.4. No šī ST sprieduma arī redzams, ka ST faktiski pielīdzināja pārdzīvojušo tā paša dzimuma partneri pārdzīvojušajam laulātajam (nevis ģimenes loceklim – radniekam), lai gan Satversmes 110. panta pirmajā teikumā ir skaidri noteikts, ka laulība ir savienība starp vīrieti un sievieti. Līdz ar to ST sprieduma motivācijā vērojama dīvainā situācija attiecībā uz juridisko siloģismu, proti, ST tā paša dzimuma pārdzīvojušo partneri formāli subsumē Satversmes 110. panta pirmajā teikumā esošajam jēdzienam “ģimene”, taču faktiski un juridiski (pēc būtības) tā šādu pārdzīvojušo partneri ir subsumējusi Satversmes 110. panta pirmajā teikumā esošajam jēdzienam “laulātais”, kas viennozīmīgi ir pilnīgā pretrunā Satversmes 110. panta saturam un jēgai, kā arī likumdevēja gribai (par likumdevēja gribu un 110.p. vēsturisko interpretāciju sk. iepriekš). Tādējādi ST likumdevēja gribu ir aizstājusi un grozījusi ar savu – ST “gribu”. Šādas tiesības – aizstāt likumdevēju – ST nepiešķir neviens normatīvais tiesību akts, ieskaitot Satversmi (85. p.).

2.5. ST šo pieteikumu par Ministru kabineta 2009. gada 27. oktobra noteikumu Nr. 1250 “Noteikumi par valsts nodevu par īpašuma tiesību un ķīlas tiesību nostiprināšanu zemesgrāmatā” 13. punkta atbilstību Latvijas Republikas Satversmei vajadzēja skatīt nevis Satversmes 110. panta pirmajā teikumā esošā jēdziena “ģimene” kontekstā, bet gan Satversmes 105. pantā ietverto “tiesību uz īpašumu” aspektā (sk. Satversmes tiesas tiesneša Alda Laviņa atsevišķo domu lietā Nr. 2020-34-03 “Par Ministru kabineta 2009. gada 27. oktobra noteikumu Nr. 1250 “Noteikumi par valsts nodevu par īpašuma tiesību un ķīlas tiesību nostiprināšanu zemesgrāmatā” 13. punkta atbilstību Latvijas Republikas Satversmes 91., 105. un 110. pantam” 6. punktu).

2.2.2. Augstākās Tiesas Senāta Administratīvo lietu departamenta kopsēdes lēmums, ar kuru Senāts vēršas pie Satversmes tiesas.

1. 2021. gada 7. jūnijā Augstākās tiesas Senāta Administratīvo lietu departaments pieņēma kopsēdes lēmumu lietā Nr. SKA-[B]/2021, kurā nolēma: “1. Iesniegt pieteikumu Satversmes tiesai par Civilstāvokļa aktu reģistrācijas likuma 3. panta pirmās un trešās daļas, ciktāl tās neparedz tādu civilstāvokļa aktu veidu, kas ļautu reģistrēt viena dzimuma pāra ģimenes attiecības, atbilstību Latvijas Republikas Satversmes 1. pantam un 110. panta pirmajam teikumam. 2. Apturēt tiesvedību administratīvajā lietā Nr. [...] līdz Satversmes tiesas nolēmuma spēkā stāšanās dienai”.

2. Šī lēmuma motīvu daļā ir norādīts, ka Senāts pilnībā pievienojas abiem iepriekš minētajiem ST spriedumiem un to argumentiem. Papildus tiem Senāts turklāt uzskata, ka Civilstāvokļa aktu reģistrācijas likums neatbilstot Satversmes 110. pantam, jo neparedzot viendzimuma pāru ģimenēm reģistrēt savas ģimenes attiecības vienotā reģistrā. Tādēļ Senāts uzskata, ka Civilstāvokļa aktu reģistrācijas likuma 3.panta pirmā un trešā daļa esot atzīstamas par spēkā neesošām.

3. Jāatzīmē, ka Senātā iesniegtā kasācijas sūdzība attiecas uz pavisam konkrētu pieteikumu par labvēlīga administratīvā akta izdošanu (uzdot dzimtsarakstu nodaļai izdot labvēlīgu administratīvo aktu par pieteicēju ģimenes attiecību reģistrāciju civilstāvokļa aktu reģistrā). Taču Senāts savā lēmumā ir izgājis tālu ārpus kasācijas sūdzības robežām, vērtējot likumdevēja pienākumu pieņemt ST un Senāta ieskatā nepieciešamus **tiesībpolitiskus** lēmumus un to rezultātā pieņemt konkrētus likumus un citas tiesību normas. Papildus abu iepriekš minēto ST spriedumu argumentiem Senāts pieteikumā vēl pievieno likumdevējam adresētu prasību grozīt Latvijas civilstāvokļa aktu reģistrācijas sistēmu. Tajā pašā laikā Senāts vispār nav pieminējis un ņēmis vērā to, ka civilstāvokļa aktu sistēma ir viengabalaini saistīta ar CL Ģimenes tiesību daļu (sk. Civilstāvokļa aktu reģistrācijas likuma IV un V nodaļu). Proti, civilstāvokļa aktos var reģistrēt (publisko tiesību aspekts) tikai to, ko paredz CL materiālās tiesību normas (privāttiesību aspekts).

4. Ar Satversmes tiesas 1. kolēģijas 2021. gada 7. jūlija lēmumu lietas ierosināšana pēc Augstākās tiesas pieteikuma (pieteikums Nr. 112/2021) tika atteikta (sk.: <https://www.satv.tiesa.gov.lv/decisions/kolegijas-2021-gada-7-julija-lemums-pieteikums-nr-112-2021/>). Atteikuma pamats: pieteikums neatbilst Satversmes tiesas likuma 18. panta pirmās daļas 4. punkta prasībām (Senāts nav sniedzis juridisko pamatojumu).

5. Iepriekš minēto problēmu vislabāk raksturo ST tiesneša A. Laviņa viedoklis, kas atspoguļots viņa atsevišķajās domās pie abiem ST spriedumiem, proti: “Tiesa lietu ir tiesīga izvērtēt tikai tiktāl, ciktāl uz to iespējams attiecināt tiesību (juridiskos) argumentus, tos atdalot no tiesībpolitiskiem argumentiem. Par jautājumiem, kuru izlemšanai nav noteikti pietiekami stingri juridiskie standarti, bet kuros izdarāmie secinājumi pārsvarā ir atkarīgi no politiskās lietderības, jālemj demokrātiski leģitimētiem, politiskiem valsts orgāniem, pirmām kārtām – likumdevējam (sk. *Satversmes tiesas 2012. gada 3. februāra sprieduma lietā Nr. 2011-11-01 11.2. punktu*). Tiesu vara nav demokrātiskā pilsoņu vairākuma vēlētā vara, un tādēļ tai nekādā ziņā nepiemīt demokrātiska leģitimācija īstenot politiskus apsvērumus (sk.: *Dworkin R. Taking rights seriously. London: Harvard University Press, 1977, p. 84*). Satversme raksturo attiecīgās valsts identitāti, aptverot ne vien tiesību, bet arī vēsturiskos, politiskos, nacionālos, kultūras un citus ārpusjuridiskos faktorus, kas raksturo attiecīgo valsti (sk.: *Pleps J., Pastars E., Plakane I. Konstitucionālās tiesības. Rīga: Latvijas Vēstnesis, 2014, 19. lpp.*). Konstitucionālās tiesības ir visciešāk saistītas ar politiku, un konstitucionālās tiesas vērtējums bieži tiek veikts uz politikas un tiesību saskares līnijas (sk.: *Wilberg. H. J. Priekšvārds. Vorlander H. Iztulkotājs kā suverēns ar neierobežotu varu. Likums un Tiesības. 2001, Nr. 10, 299. lpp.*). Tiesa, nodrošinot Satversmē ietvertu vērtību aizsardzību, nedrīkst pārkāpt to robežu, aiz kuras sākas tiesībpolitiski apsvērumi un likumdevējam demokrātiski leģitīmi nodotā kompetence. Atbilstoši varas dalīšanas principam izšķiršanās par politiski lietderīgāko risinājumu ir likumdevēja uzdevums” (sk.: Satversmes tiesas tiesneša Alda Laviņa atsevišķās domas lietā Nr. 2019-33-01 “Par Darba likuma 155.panta pirmās daļas atbilstību Latvijas Republikas Satversmes 110. panta pirmajam teikumam” 3. punktu; Satversmes tiesas tiesneša Alda Laviņa atsevišķās domas lietā Nr. 2020-34-03 “Par Ministru kabineta 2009. gada 27. oktobra noteikumu Nr. 1250 “Noteikumi par

valsts nodevu par īpašuma tiesību un ķīlas tiesību nostiprināšanu zemesgrāmatā” 13. punkta atbilstību Latvijas Republikas Satversmes 91., 105. un 110. pantam” 4. punktu).

6. Šeit jāpiekrīt arī divu ECT tiesnešu – Aleša Pejchala (*Aleš Pejchal*) un Kšištofa Vojtičeka (*Krzysztof Wojtyczek*) – atsevišķajām domām lietā *Orlandi un citi pret Itāliju* (2018. gada 14. marta spriedums lietā Nr. 26431/12; 26742/12; 44057/12; 60088/12), kurās viņi norādīja, ka [Itālijas] Konstitucionālā tiesa bija izteikusi savus uzskatus sprieduma motīvu daļā, nevis rezolutīvajā daļā. Sprieduma motīvu daļa nevar tikt uzskatīta par saistošu [Itālijas] Parlamentam [..]” (sk. *Dissenting opinion of judges Pejchal and Wojtyczek*, para. 11).

7. Arī no Satversmes tiesas likuma 32. panta otrās daļas neizriet, ka ST sniegtā attiecīgās tiesību normas interpretācija (kas ietverta sprieduma motīvu daļā) būtu saistoša Saeimai kā likumdevējam. Saskaņā ar Satversmes 64. pantu likumdošanas tiesības pieder Saeimai, kā arī tautai šinī Satversmē paredzētā kārtībā un apmēros. Satversmes tiesas likuma normām ir zemāks juridiskais spēks, nekā Satversmei, turklāt, Satversmes tiesas likuma 32. panta otrajā daļā minētā “valsts institūcija” nav attiecināma uz likumdevēju un “fiziskas personas” nav attiecināmas uz tautu kā suverēnās varas nesēju. Līdz ar to likumdošanas varas realizētājiem – Saeimai un tautai – ir konstitucionālas tiesības Satversmē paredzētā likumdošanas kārtībā labot Satversmes tiesas pieļautās juridiskās argumentācijas kļūdas un to iespējamās sekas Latvijas tiesību sistēmā.

8. Arī ECT tiesnesis K. Vojtičeks savās atsevišķajās domās lietā *Xero Flor pret Poliju* (ECT 2021. gada 7. maija spriedums, Nr. 4907/18) norādīja: “Uzskats par to, ka konstitucionālajai tiesai ir jābūt vienīgajai un galīgajai konstitūcijas interpretētājai, ir problemātisks. Demokrātiska sabiedrība ir “atvērta konstitūcijas iztulkošanu sabiedrība” (P. Häberle, “Die offene Gesellschaft der Verfassungsinterpretation: Ein Beitrag zur pluralistischen und “prozessualen” Verfassungsinterpretation”, *Juristenzeitung*, Vol. 30 (1975), No 10, pp. 297-305). Tiesību zinātnieki bieži skaidro, ka pēdējais vārds – kā galīgajam lēmējam konstitucionālajos jautājumos – ir satversmes varai (franču val. – “*le pouvoir constituant*”), kas pieder tautai, kuru savukārt parasti pārstāv parlaments, kas dažkārt savu konstitūcijas pieņemšanas varu dala ar pilsoņiem, kuri šajā procesā piedalās tiešā veidā ar referendumu palīdzību. Konstitucionālajā demokrātijā satversmes varas (“*le pouvoir constituant*”) nesējs konstitucionālās revīzijas ceļā var atcelt Konstitucionālās tiesas lemto” (sk.: *Partly concurring, partly dissenting opinion of judge Wojtyczek*, para. 15.10).

2.3. Projektā ietvertā tiesiskā regulējuma mērķis un būtība

Tiesību akta projektā (Satversmes 110. panta grozījumu projektā) tiek paredzēti panta papildinājumi, kuri ir uzskatāmi par tādiem, kas konkretizē jau esošo tiesisko situāciju (padarot likumdevēja gribu skaidrāku), vai arī pievieno jaunas personu kategorijas, kurām pienāktos īpaša valsts palīdzība.

1. **Satversmes 110. panta pirmās daļas pirmajā teikumā** aiz vārda “ģimēni” tiek pievienots teksts, kas konkretizē Latvijas tiesību sistēmā (tai skaitā – Latvijai saistošajos starptautiskajos līgumos) esošo jēdziena “ģimēne” juridisko izpratni: “[..] **ģimēni, kuras pamatā ir laulība, asinsradniecība vai adopcija [..]**”.

1.1. Šāds jēdziena “ģimene” skaidrojums atbilst CL 214. pantā esošajam jēdziena “ģimene” skaidrojumam šaurākajā nozīmē: “*Pie ģimenes šaurākā nozīmē pieder laulātie un viņu bērni, kamēr tie vēl atrodas nedalītā saimniecībā*”. Tas atbilst arī CL Ģimenes tiesību daļas Trešās nodaļas “Radniecība un svainība” sistēmiskajai interpretācijai, kas norāda uz jēdziena “ģimene” izpratni plašākā nozīmē, kas balstās uz **asinsradniecību**. Arī **adopcijas** rezultātā adoptētais kļūst par adoptētāju ģimenes locekli (Civillikuma 172. p.).

1.2. Ģimene, kas balstīta **laulībā**, atrodama, piemēram, 1948. gada ANO Vispārējās Cilvēktiesību deklarācijas 16. pantā:

*“1. Vīriešiem un sievietēm, kas sasnieguši pilngadību, ir tiesības bez jebkādiem ar rasi, tautību vai reliģisko pārliecību saistītiem ierobežojumiem stāties laulībā un dibināt ģimeni. Viņiem ir vienlīdzīgas tiesības, stājoties laulībā, laulības laikā un šķirot laulību.
2. Laulību var slēgt tikai ar abu nākamo laulāto brīvu un pilnīgu piekrišanu.
3. Ģimene ir dabiska sabiedrības pamatsūniņa, un tai ir tiesības uz sabiedrības un valsts aizsardzību”.*

1.3. Arī 1966. gada ANO Starptautiskā pakta par pilsoņu un politiskajām tiesībām 23. pants paredz:

*“1. Ģimene ir dabiska sabiedrības pamatsūniņa, un tai ir tiesības uz sabiedrības un valsts aizsardzību.
2. Vīriešiem un sievietēm, kas sasnieguši laulības vecumu, ir tiesības stāties laulībā un dibināt ģimeni.
3. Laulību nedrīkst slēgt bez to personu brīvas un pilnīgas piekrišanas, kas stājas laulībā.
4. Šā Pakta dalībvalstīm jāveic attiecīgie pasākumi, lai nodrošinātu laulāto tiesību un pienākumu vienlīdzību, stājoties laulībā, laulības laikā un tās šķiršanā. Laulības šķiršanas gadījumā jāparedz nepieciešamā ikviena bērna aizsardzība.”*

1.4. Līdzīga norma ir ietverta arī 1966. gada ANO Starptautiskajā pakta par ekonomiskajām, sociālajām un kultūras tiesībām 10. panta pirmajā daļā:

“Šā pakta dalībvalstis atzīst, ka:

“1. Jānodrošina iespējami plašāka aizsardzība un palīdzība ģimenei, kas ir dabiska sabiedrības pamatsūniņa, it sevišķi tās dibināšanas posmā un kamēr tās pienākums ir gādāt par nepatstāvīgajiem bērniem un viņu audzināšanu. Laulība jāslēdz brīvi piekritušu personu starpā”.

1.5. Tātad – dabiskas ģimenes izveidošanas priekšnoteikums ir sievietes un vīrieša savienība. Vārds “dabiska” norāda uz dabisko tiesību skolas ietekmi uz minēto starptautisko dokumentu saturu. Tas nozīmē, ka šie starptautiskie dokumenti paši nedefinē to, kas ir “ģimene”, bet tikai konstatē to, kā tas ir cilvēka dabā iekārtots, un paredz šī dabiskā veidojuma aizsardzību.

1.6. Tālāk tiek norādīts, kur tiek balstīta dabiska ģimene:

1) **laulībā** (starp vīrieti un sievieti);

2) **asinsradniecībā** (“ģimene” paplašinātā nozīmē, kā to paredz arī CL; arī, ja runa ir par vienu vecāku un bērnu – tos abus saista asinsradniecība; tas pats attiecas uz vecāku, bērnu un vecvecākiem, kuri dzīvo kopā un audzina bērnu, u.tml.);

3) **adopcijā** (kas ir dabas imitācija – *adoptio naturam imitatur* – un sniedz bez vecāku gādības palikušiem bērniem ģimeni; sk. CL 172. p.).

1.7. Visas šīs dabiskās ģimenes formas ir minētas arī CL, runājot par ģimeni šaurākā nozīmē (sk. CL 214. p.).

2. **Satversmes 110. panta pirmās daļas otrajā teikumā** arī ir paredzēti skaidrojoši papildinājumi attiecībā uz bērna tiesību kodolu: “[..] valsts aizsargā bērna tiesības, **tostarp arī tiesības augt ģimenē, kuras pamats ir māte sievietē un tēvs vīrietis**”.

2.1. Šeit līdzās bērna tiesībām īpaši tiek uzsvērts, ka tajās ietilpst arī tiesības augt ģimenē, kuras pamatu veido bērna vecāki – māte sievietē un tēvs vīrietis. Šāda norma nākotnē ļautu izvairīties no vārda “vecāki” pārdefinēšanas, tajā *ielasot* tādu pseidojēdzienus kā “vecāks Nr. 1” un “vecāks Nr. 2” un par bērna “vecākiem” sākot dēvēt divas viena dzimuma personas, kas neatbilst dabiskajai lietu kārtībai un bioloģiskajai realitātei. Tas ir tādēļ, ka Satversmes 110. panta 1. teikuma pašreizējā redakcijā tiek lietots tikai vārds “vecāki”, to nepaskaidrojot. Tādēļ šis jēdziens šobrīd ir “atvērts” dažādiem pārdefinēšanas mēģinājumiem no ST v.c. puses. Sekojot ST argumentācijas virzienam tās 2020. gada 12. novembra spriedumā lietā Nr. 2019-33-01, kurā ST noteica, ka Satversmes 110. pantā lietotais ģimenes jēdziens “nav konkretizēts un neizvirza dzimumu par kritēriju tādu personu noteikšanai, kuras atzīstamas par ģimeni” (sk. sprieduma 12.1. punktu), jau šobrīd var paredzēt, ka ST kādā no saviem nākamajiem spriedumiem pateiks, ka arī Satversmes 110. pantā lietotais jēdziens “vecāki” nav konkretizēts un neizvirza dzimumu par kritēriju tādu personu noteikšanai, kas atzīstami par bērna vecākiem.

2.2. Šāds normas saturs saskan arī ar 1989. gada ANO Bērnu tiesību konvencijas 7. panta pirmo daļu:

“Ikvienu bērnu reģistrē tūlīt pēc dzimšanas, un viņam kopš piedzimšanas brīža ir tiesības uz vārdu, tiesības iegūt pilsonību, kā arī, ciktāl iespējams, tiesības zināt savus vecākus un būt viņu aizgādībā”.

2.3. Sk. arī Konvencijas 8. pantu:

“1. Dalībvalstis apņemas respektēt ikviena bērna tiesības aizsargāt savu identitāti, tostarp pilsonību, vārdu un ģimenes saites, kā paredzēts tiesību aktos, nepieļaujot nelikumīgu iejaukšanos.

2. Ja bērnam nelikumīgi tiek atņemti daži vai visi identitātes elementi, dalībvalstis nodrošina pienācīgu palīdzību un aizstāvību viņa identitātes drīzākai atjaunošanai”.

3. **Satversmes 110. panta pirmās daļas trešajā teikumā** ietverta norāde uz vecāku tiesību vissvarīgāko pamatelementu, proti: “Valsts aizsargā vecāku tiesības **un viņu brīvību nodrošināt bērniem audzināšanu saskaņā ar savu reliģisko un filozofisko pārliecību**”. Šī tiesību norma konkretizē šobrīd Satversmes 110. panta 1. teikumā vispārīgi pieminētās “vecāku tiesības”.